

Хокон Йовреос

À Ò è àí

X À Ð Á Í

Иллюстрации
Йойвин Туршетер

Издательство „Фюм“

Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма

©Gyldendal Norsk Forlag AS – Gyldendal Barn & Ungdom
Original Title: **Svartle**
Illustrasjoner, omslag og design: Øyvind Torseter

Ерлен Черен
©Издателство „Фюм“, 2019
Превод от норвежки Стела Джелепова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-403-8

Ерлен получи четири торби с празни бутилки, след като баща му реши да разчисти гаража. Щеше да ги върне в магазина, а парите щяха да си останат за него. Беше събота сутрин и докато вървеше към магазина, Ерлен си мислеше какво да си купи. Торбите бяха тежки и едва ги носеше. Дланите му почервеняха и започнаха да го болят. Наложиха се няколко пъти да оставя торбите на земята, за да си почине.

Пред вратата на магазина магазинерът се беше навел над вързоп вестници и режеше найлона, в който бяха увити. Качулката на блузата му

се люшкаше над чорлавата му коса.

– Виж каква кокошка! – провикна се той, щом видя Ерлен. – Най-хубавата кокошка на кмета!

Чорлавата коса на магазинера стърчеше на всички страни. Ерлен обаче изобщо не разбираше за какво

говори той. Приблужи се и остави торбите. Магазinerът взе най-горния вестник от купчината. На първа страница се виждаше снимка на кмета, презърнал кокошка. Кметът се усмихваше и показваше златен медал.

– И е получила медал! – не спираше магазинарът. – Истинска кокошка шампион!

– Искам да върна тези бутилки – прекъсна го Ерлен. – Сигурно струват повече от сто крони*.

– Представи си да имаш толкова хубава кокошка – не млъкваше магазинарът. – Щеше да забогатееш. Наградата сигурно е била поне хиляди крони!

– Еха! – удиви се Ерлен.

Магазinerът дълго се любува на снимката във вестника. Накрая нареди вестниците на поставката.

* Парична единица в Норвегия,
1 крона е приблизително равна на 0.20 лв.

Неаї ааеаа а ааааї паеї!

ОР ЁАААЕНЪЕÈ ÂАÑÒÈ

Кметът печели голямата награда

В петък пернатата питомка на кмета спечели голямата награда на ежегодния селски панаир за най-красива кокошка.

„Няма по-щастлив и горд човек от мен!“, каза развълнуваният победител.

„БАКАЛИЯ
ФЮГЛЕМИОР“

РАЗПРОДАЖБА!
РАЗПРОДАЖБА!
Градински павилон -50%

– Няма ли да преброиш бутилките? –
попита го Ерлен.

– Разбира се, че ще ги преброя –
отвърна магазинерът.

В този момент обаче пред магазина
спря черен автомобил.

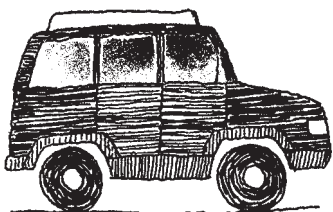
От него слезе жена с червена рокля
и високи токчета и важно-важно влезе
в магазина, без изобщо да поглежда
Ерлен и магазинера. Колата беше със
затъмнени стъкла. Ерлен не можеше
да види дали вътре има и други хора.

След миг жената се показа от
вратата.

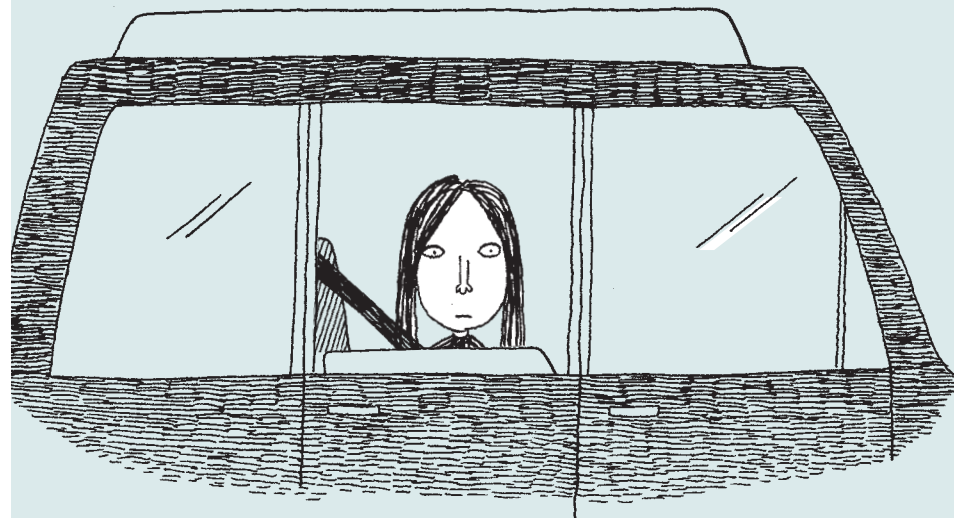
– Никой ли не работи тук? –
попита студено тя.

– Ах, да! – сепна се магазинерът.

Прокара пръсти през чорлавата си
коса в опит да я пооправи и припряно
влезе в магазина.

Ерлен понечи да го последва, но
гръжката на едната торба се скъса.
Бутилките се пръснаха пред магазина,
а едно кафяво шише се търкулна под
колата. Ерлен притеснено взе да ги
събира една по една в торбата. Наложихо
му се да се просне по корем, за да вземе
бутилката, която се беше скрила под
колата. Когато се изправи, прозорецът
на автомобила беше отворен. Вътре
седеше някакво момиче и внимателно
го наблюдаваше. Ерлен се стресна.
Отскочи назад и се препъна в другата
торба с празни бутилки, които
затрополиха по асфалта. Той вдигна

очи към момичето. То усилено гъвчеше гъвка и го гледаше сърдито. На Ерлен му се стори, че гългата му черна коса проблясва. Момчето усети как лицето му пламва, а сърцето му заби ужасно бързо.

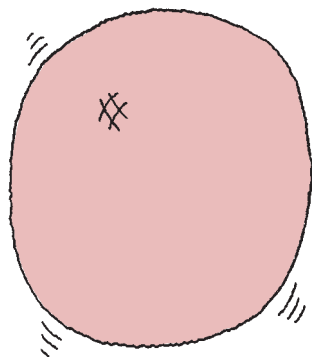
– Какво правиш под колата ни? – попита момичето.

Ерлен се прокашля притеснено, устата му пресъхна, а гласът му внезапно потъна вгън земя.

– Няма ли си? – момичето с досада завъртя очи към небето.

– Бутилки... – смънка Ерлен толкова тихо, че почти не се чу.

Момичето направи балонче с гъвката си. Ерлен сякаш бе замръзнал на мястото си, втренчен в балончето,

чак докато то се пукна и се лепна за устните на момичето.

– Трябва ли да ме зяпаш така? – попита момичето.

Ерлен бързо сведе очи и пак се зае да събира бутилките от земята. Чу как момичето отново нагу и спуска балонче. След като събра всички бутилки, той се изправи и заяви:

– Ако искаш да знаеш, струват няколкостотин крони!

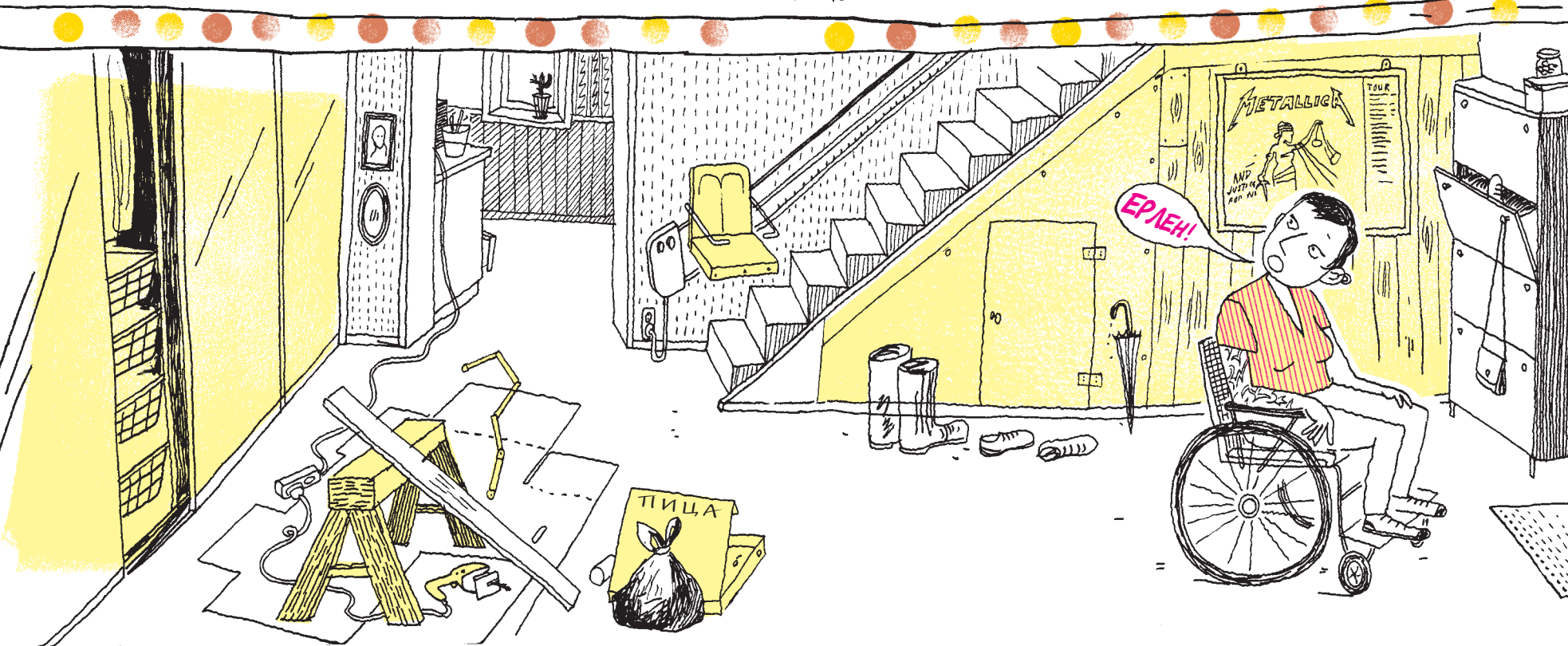
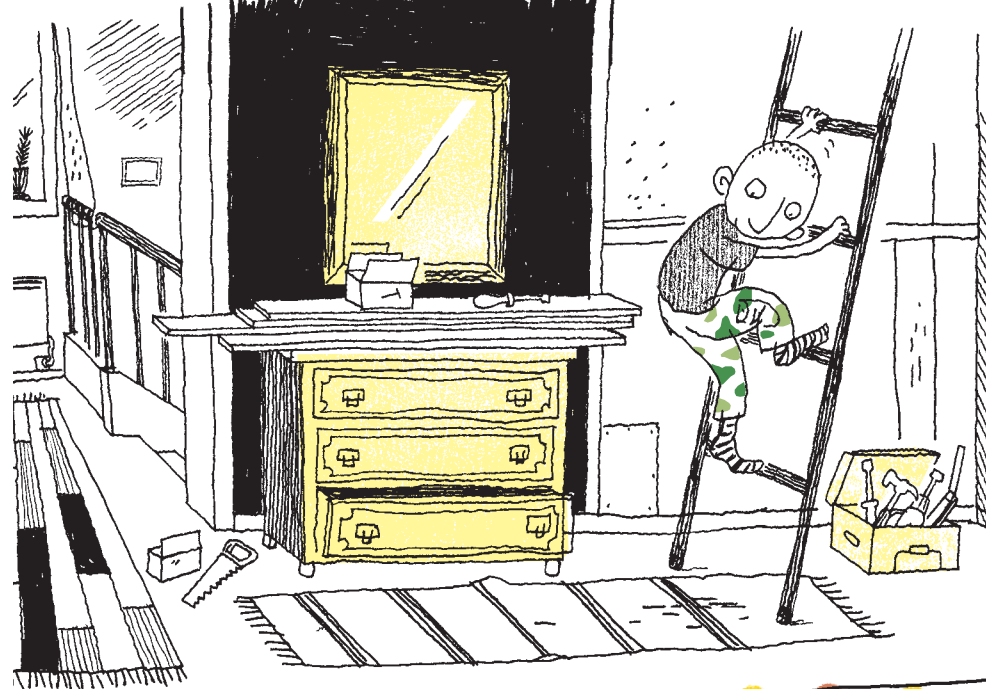
Момичето изсумтя. В същия момент жената излезе от магазина. Остави на задната седалка пълна чанта с продукти и се настани на шофьорското място. Прозорецът на момичето бавно се вдигна и лицето му се скри зад тъмното стъкло. Ерлен виждаше единствено собственото си отражение и след миг автомобилът потегли.

Магазинерът излезе и пак разроши косата си.

Хайге!
Да преброим
бутилките.

На следващата сутрин майката на Ерлен се провикна от долния етаж, че Ина е дошла. Ерлен още се излежаваше, но бързо нахлузи дрехите си и заслужи по стълбата. Но така му се спеше, че за малко да се катурне. Ина го чакаше в кухнята пред чаша какао. Като го видя сънен и чорлав, избухна в такъв силен смях, че Ерлен спокойно преброи колко млечни зъба са ѝ паднали.

– И аз искам какао – каза Ерлен на майка си.

– Нямаш време за какао! – отсече Ина. – В старата пекарна са се нанесли някакви хора!

– Хапнете малко, преди да хукнете навън! – спря ги майка му.

Внезапно изпод масата се разнесе прашене и пиукане. Ина се наведе и измъкна някаква торбичка.

– Ооо, толкова шум вдигат! – оплака се тя и извади две радиостанции.

– Откъде си взела уоки-токита? – възкликна Ерлен.

– От сестра ми – отвърна Ина. – Но за нищо не стават. Ако продължат да пиукат така, ще ни хванат.

– Може ли да ги пробвам? – примоли се Ерлен.

